

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ

Гж бр. 2072/16
04.10.2016. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Марине Ђукић, председника већа, Соње Симоновић Стојановић и Невене Благојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца “АА“ а.д.о. Из ..., кога заступају пуномоћници Бранкица Орловић и Ненад Крстић, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Звездан Пешић, адвокат из ..., ради регреса, вредност предмета спора 2.157.703,25 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу 8 П. бр. 4590/2014 од 12.10.2015. године и жалби тужиоца изјављеној против решења Основног суда у Лесковцу 8 П. бр. 4590/2014 од 05.02.2016. године, на седници већа одржаној дана 04.10.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Лесковцу 8 П. бр. 4590/2014 од 12.10.2015. године и решење Основног суда у Лесковцу 8 П. бр. 4590/2014 од 05.02.2016. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 2.157.703,25 динара, са каматом по Закону о висини стопе законске затезне камате обрачунатом на износ од: 30.550,00 динара почев од 21.03.2011. године па до исплате, 75.000,00 динара почев од 21.03.2011. године па до исплате, 75.000,00 динара почев од 12.04.2011. године па до исплате, 180.000,00 динара почев од 12.04.2011. године па до исплате, 1.769.653,25 динара почев од 28.07.2011. године па до исплате и 27.500,00 динара почев од 02.08.2011. године па до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 181.428,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања пресуде, а уколико исти не исплати у парационом року, обавезује се да досуђени износ трошкова исплати са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате.

Против првостепене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући исту у целости, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд пресуду преиначи у смислу жалбеног предлога или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Тужилац није дао одговор на жалбу туженог.

Првостепеним решењем одбијен је као неоснован предлог пуномоћника тужиоца за измену решења о трошковима поступка П бр. 4590/14 од 12.10.2015. године.

Против првостепеног решења тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући исто у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд побијано решење преиначи у смислу жалбеног предлога или да исто укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Тужени није поднео одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући побијану пресуду, сходно одредби чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени Гласник РС“ бр. 72/11, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба је основана.

Према чињеничном стању утврђеном у побијаној пресуди, на коме је првостепени суд засновао своју одлуку, дана 22.11.2010. године у ..., на раскрсници ул. ... и ул. .... догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовао тужени, управљајући путничким возилом марке „Голф 2“, рег. оз. ЛЕ..., под дејством алкохола, у стању акутног пијанства, са концентracијом алкохола у крви од 1,07 до 1,60 грам промила, којом приликом је тужени на пешачком прелазу ударио ВВ, која је задобила тешке телесне повреде од којих је преминула 18.12.2010. године. Пресудом Вишег суда у Лесковцу К бр. 34/11 од 21.03.2012. године тужени је оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297. ст. 2., у вези чл. 289. ст. 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, уз изрицање мере безбедности забране управљања моторним возилом Б категорије. Наведена пресуда преиначена је пресудом Апелационог суда у Нишу Кж бр. 1829/12 од 03.04.2013. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је овде тужени осуђен на казну затвора у трајању од 2 године. На дан предметне саобраћајне незгоде путничко моторно возило туженог било је осигурано код тужиоца по полиси бр. 14197680. Поступајући по одштетном захтеву оштећених сродника пок. ВВ, тужилац је исплатио пуномоћнику оштећених 21.03.2011. године износ од 75.000,00 и 30.550,00 динара, дана 12.04.2011. године износ од 75.000,00 динара и дана 29.04.2011. године износ од 180.000,00 динара. Након тога, дана 10.05.2011. године сродници пок. ББ и то мал. ГГ, ДД и ЂЂ поднели су тужбу против овде тужиоца, као туженог, ради накнаде штете, пред Основним судом у Лесковцу у предмету П бр. 1918/11. У току тог поступка, дана 19.07.2011. године закључено је вансудско поравнање између наведених сродника пок.ББ и тужиоца, по коме је истима на име целокупне нематеријалне и материјалне штете исплаћен износ од 1.769.653,25 динара дана 28.07.2011. године и износ од 27.500,000 на име трошкова парничног поступка дана 02.08.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, применом чл. 377., чл. 939. ст. 1. и чл. 277. Закона о облигационим односима, у вези чл. 28. ст. 2. и чл. 29. ст. 1. тач. 4 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, са разлога што је тужилац, као осигуравач, оштећеним сродницима сада пок. ББ, на име накнаде штете исплатио износ од укупно 2.157.703,25 динара, што представља штету која је настала као последица саобраћајне незгоде коју је проузроковао тужени, који је управљао возилом осигураним код тужиоца под дејством алкохола, чиме је изгубио права из осигурања од ауто одговорности, те је у обавези да тужиоцу исплати наведени износ, с обзиром да потраживање тужиоца није застарело.

Међутим, овакав правни став и закључак првостепеног суда за сада се не може прихватити, јер је побијана пресуда донета услед погрешне примене материјалног права, због чега је и чињенично стање остало неутврђено, а што је онемогућило доношење правилне и законите одлуке о тужбеном захтеву.

Ово са разлога што су код овако утврђеног чињеничног стања, основани жалбени наводи туженог да првостепени суд није дао довољне и јасне разлоге о свом закључку да је тужени у обавези да тужиоцу исплати спорно потраживање, као ни разлоге са којих је одбио као неоснован приговор застарелости потраживања истакнут од стране туженог.

Наиме, у овој правној ствари тужилац је поднео тужбу против туженог ради регреса. У тужби и током поступка трвдио је да је тужени проузроковао саобраћајну незгоду у којој је услед задобијених повреда преминула ББ, чијим члановима породице је тужилац на име накнаде штете исплатио износ који потражује у овом спору. Како је у тренутку незгоде возило туженог било осигурано код тужиоца, а тужилац и тужени су имали закључен Уговор о осигурању од аутоодговорности, чији су саставни део Услови о осигурању власника односно корисника моторних и прикључних возила од одговорности за штете причињене трећим лицима, при чему је тужени критичном приликом возилом управљао под дејством алкохола изнад дозвољене границе, тужилац сматра да је тужени изгубио права из осигурања, а да је тужилац стекао регресно право према туженом. Тужени је у одговору на тужбу и током поступка оспорио тужбени захтев и истакао приговор застарелости регресног потраживања.

По схватању првостепеног суда тужени је правноснажном кривичном пресудом оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297. ст. 2., у вези чл. 289. ст. 1. КЗ, те како се предметна саобраћајна незгода догодила 22.11.2010. године, а тужба у овом спору је поднета 17.09.2014. године, иста је благовремена, јер је поднета пре истека времена одређеног за застарелост кривичног гоњења, у смислу чл. 377. ст. 1. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је са наведених разлога, полазећи од тога да је штета проузрокована кривичним делом, да је за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости и да захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, а што овде није случај, нашао да приговор застарелости није основан и усвојио тужбени захтев тужиоца.

Међутим, основано се жалбеним наводима туженог указује да првостепени суд у конкретном случају о одлучним чињеницама за правилну оцену приговора застарелости није дао јасне нити прецизне разлоге, те да је нејасно са којих разлога суд у спору по регресној тужби примењује привилеговани рок застарелости код накнаде штете проузроковане кривичним делом.

Наиме, право тужиоца, као осигуравача, на регресно потраживање заснива се на одредби чл. 380. ст. 3. Закона о облигационим односима, којом је прописано да потраживања осигуравача из уговора о осигурању застаревају за три године. Осигуравач у смислу става 3. овог члана закона је оно правно лице које врши осигурање имовине и лица. Осигуравач се професионално бави пословима осигурања, те његова потраживања из уговора о осигурању застаревају за три године и осигуравач код регресног захтева за накнаду штете не може користити рокове застарелости везане за кривично гоњење штетника.

Ово са разлога што застарелост настаје на релацији осигуравач - осигураник, зато што је регресно право управљено ка осигуранику као штетнику, те је тренутак накнаде материјалне односно нематеријалне штете оштећенику, релевантан као почетак рачунања рока застарелости. Сходно наведеном, застарелост почиње тећи од тренутка када је осигуравач ликвидирао материјалну и нематеријалну штету оштећеним лицима. Дакле, застарелост почиње тећи од тренутка када је конкретизован обим и висина причињене штете, за коју је накнада исплаћена, а наступа истеком законом предвиђених субјективних и објективних рокова. Како је напред наведеном одредбом чл. 380. ст. 3. ЗОО прописан посебан рок застарелости код уговора о осигурању, то су субјективни и објективни рок застарелости подударни, те се има сматрати да је право осигуравача да се регресира од осигураника, застарело истеком три године од тренутка када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, у смислу члана 361. ЗОО.

Имајући у виду да се у конкретном правој ствари ради о регресном потраживању и да тужилац, као осигуравач, потраживање у овом спору заснива на уговору о осигурању од аутоодговорности, то су нејасни разлози првостепеног суда да се ради о потраживању накнаде штете проузроковане кривичним делом и да су испуњени услови за примену одредбе чл. 377. ЗОО.

Сходно наведеном, првостепени суд је приликом оцене приговора застарелости, као материјално правног приговора, погрешно применио материјално право, због чега је и чињенично стање остало неутврђено, па је побијана првостепена пресуда морала бити укинута, како би се у наставку поступка отклониле уочене неправилности.

У поновном поступку првостепени суд ће уважавајући претходно наведено, правилно утврдити основ потраживања тужиоца у овом спору и сходно томе утврдити и тренутак од када је тужилац имао право да захтева испуњење обавезе од туженог, те све то правилно ценити у односу на моменат подношења тужбе у овом спору.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама Апелационог суда изнетим у овој одлуци и отклонити уочене неправилности, имајући у виду и остале жалбене наводе туженог, те правилно и потпуно утврдити све чињенице од значаја за оцену застарелост потраживања, на које је овај суд указао, након чега ће бити у могућности да правилном применом материјалног права донесе правилну и закониту одлуку у овој правној ствари.

Са одлуком о главној ствари, укинута је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке пресуде, јер иста зависи од коначног исхода парнице и успеха странака у спору. Са истих разлога укинута је и решење Основног суда у Лесковцу 8 П. бр. 4590/2014 од 05.02.2016. године.

Са изнетих разлога, применом одредбе чл. 387. ст. 1 тач. 3 и чл. 392. ст. 2 ЗПП, Апелациони суд је одлучио као у изреци одлуке.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 04.10.2016.године, Гж. бр. 2072/16

**Председник већа-судија,
Марина Ђукић**